

**Φαδουλής και Περικλέτος,
ὁ καθένάς νένος δίκτος.**

Φ.—Αὐτὸ τὸ πανωλόβητον πολίεθρον παραίτησα,
ποῦ τρέμα τὴν πανώλην,
κι' ἐπῆγα καὶ 'χαϊρέτησα
καὶ τῶν Πατρῶν τὴν πόλιν.

Κι' ὁ Στάης ἐταξείδευε μὲ κοῦκο ταξείδιώτου
μαζὶ μὲ τὴν μελλόνυμφη καὶ μὲ τὸν πεπερό του.
Ὁ κύριος Προβουπουργός, κολλήγα χασιμέρη,
τὸν ἐστειλε 'στοὺς Πατρινοὺς τὸν Ροῦφο νὰ τοῦ φέρη,
ὅπου μὲ τὴν Κυβέρνησι πολλὰ καλὰ δὲν τ' ἔχει,
κι' ὁ Κανακάρης φαίνεται τὴν ἔχει στὸ στομάχι.

Λοιπὸν κι' οἱ δρόμας πῆγαμε 'στοὺς Πατρινοὺς, βρέ μπόφο,
ἐγὼ γιὰ δρόμας τῆς Σκηνῆς, κι' ὁ Ροῦφος τοῦκανε ποῦ λὲς
κι' ὁ Ροῦφος τοῦκανε ποῦ λὲς
ἓνα τραπέζι δυνατὸ,
κουβέντας ἔγιναν πολλαὶ
καὶ μίλησαν γιὰ τὸ καὶ τὸ.

Κάθε δημοδιδάσκικλος μὲ σέβας τὸν πησίασε,
καὶ τῶν Ἐμπόρων τὴν Σχολὴν ἐπῆγε κι' ἐγχαίριασε,
κι' εἰς ταύτην στασιδέμπορον προήλθον περσοὶ
καὶ λόγον ἐξεφώνησε τρεῖς κόλλαις καὶ μισή.

Π.—Λοιπὸν τὸν ἐκατάφερε τὸν Ροῦφο νὰ τὸν πάρη;
Φ.—Μίτε τὸν Ροῦφο, Περικλῆ, μίτε τὸν Κανακάρη,
κι' ἄδικως ἔχασε κι' αὐτὸς 'στὴν Πάτρα τὸν καιρὸ του,
καὶ μὲ τὸ τραῖν ὀλοταξίως

ἴγυρε πάλι μοναχὸς
μαζὶ μὲ τὴν μελλόνυμφη καὶ μὲ τὸν πεπερό του.
Π.—Μὴ γιὰ τὸν Ροῦφο σ' ἔστειλαν καὶ σένα, Μολιέρο;
Φ.—Ἐγὼ, σκῆλε, ταξείδεψα γιὰ νὰ τοὺς καταφέρω
νῆλθουν τὴν κωμωδία μου νὰ δοῦν τοὺς μετρητοὺς
καὶ νὰ φωνάζουν ἀφερῆμι καὶ μπιζὶ ὁ ποιητής.»

Κι' ὅταν 'στὴν Πάτρα θῆσασκε, μωρὲ συφορισμένε,
εἶδα πέντ' ἔξη φώσσορα τριγύρω μου νὰ καίνε,
κι' ἀμέσως τοὺς ἐρώτησα: «παιδιά μου προσκλή,
μήπως αὐτὰ τ' ἀνάβετε γιὰ μὲ τὸν Φαδουλῆ;»
κι' αὐτοὶ γελώντες ἔλεγον σ' ἐμὲ τὸν Θεατρῶνα:
«δὲν εἶναι γιὰ τὰ μούτρα σου, μὰ γιὰ τὸν Στάη μόνο.»

Κι' ἦλθαν καὶ μ' ὑπεδέχθησαν εἰς τὸν Σταθμὸν ἐκεῖ
ὁ Λάσκαρης, ὁ θίκας, καὶ φίλοι μερικὸι,
κι' ἐγὼ τοὺς εἶπα: «βρὲ παιδιά, κάθε δουλειὰ τὴν ἄφησα
καὶ σὰς ἐτηλεγράφησα
πῶς εἰς τὰς Πάτρας ἔρχομαι μὲ στηθικὸν κατάρρου,
καὶ σὰς ἀνὰ φιλότιμοι δὲν ἄναυτε θεοεἶα,
κι' ὅστε μισὸ βεγγαλικὸ δὲν 'στειλάτε νὰ πάρουν
νὰ γίνη καὶ πρὸς χάριν μου καμμιὰ φωτογυαία,
νὰ δῶ κι' ὁ Στάης ὁ γαμπρὸς πῶς τελετῆς τιμὰ
γίνονται καὶ γιὰ μὲ.»

Κρίμα 'στὴν καλὴν ἰδέαν, ποῦ γιὰ σὰς τοὺς φίλους εἶχα,
καὶ μ' ἀπῆντησαν ἐκεῖνοι ἀξέκαμε πῶς ἔχεις βῆγα,
καὶ βεγγαλικὸ κανένα
δὲν ἐπῆραμε γιὰ σένα,
μήπως ὁ βάρυς καπνὸς τοῦ 'στὸ λαργύγι σου καθίστη
κι' ὁ κατάρρους ξανακρίτη.»

Τότε 'στὸ Ξενοδοχεῖον ὠδηγήθη τὸν Πατρῶν,
ποῦ θερμὰ σοῦ τὸ συστήνω, κι' εἶδα μερικὸς νὰ τρών.
Σὰν κι' αὐτὸ Ξενοδοχεῖο σ' Ἐπαρχία δὲν ξαναδα,
δίχως νὰ πολυλογῶ
καλοκάθισα κι' ἐγὼ,
κι' ἔφαγα μακαρονάδα,
καὶ 'στὸ Θέατρον κατόπιν διευθύνθη ἐφ' ἀμάξης
νὰ μετρήσω τὰς εἰσπράξεις.

Π.—Βῆγες 'στὴ Σκηνὴ καὶ πάλι;

Φ.— Τὶ νὰ κάνω; ... ξανα-
κι' ἄρῃσκα τὰς ὑποκλίσεις ὅλος χάρις, ὅλος γλύκα. [βῆγα,
Κι' ὠμίλησα πρὸς τὸ κανὼν
τῶν φιλομούσων Πατρινῶν:

Ἄγαπητοῖ μου Πατρινοὶ
καὶ στασιδέμποροι κλεινοὶ,
ἐσεῖς παράδες βγάζετε μὲ τὸ σικκὶ 'στὰς Πάτρας...
πῶς δὲν ὑποστηρίζετε κι' ἐμὰς τοὺς μουσολάτρεις;

Ἐγὼ γιὰ τὸ γατῆρι σὰς βουὰ καὶ κάμπους 'πέρασκα
καὶ μὲ τὸν σιδηρόδρομο 'καλίστηκα καὶ 'ξέρασκα,
ἐγὼ τὰ βέλη πέταξα στιγορμυγιῆς φρετέρας
καὶ τὸν «Ρομῆρ» καὶ τ' ἄλλα,
κι' ἐκῦταξα περὶτρομος τὰς Σιμωνίδας Πέτρας
καὶ τὴν Κακὴ τὴν Σκάλα,
κι' ἔμωσ ἐσεῖς δὲν 'δόσατε 'στὸν μύστην τῆς ποιήσεως
στακίδος κὼν κιδώτιον ἐπὶ τῆς παρακρήσεως.

Ἐν τούτοις ἔμωσ, Πατρινοὶ, δὲν σὰς παρανοσῶμαι
καὶ 'στὰς χειροκροτήσεσι σὰς μεγάλως συγκινούσμαι.
Καὶ πάλιν σὰς εὐχαριστῶ καὶ σὰς ἀπίνω... χαιρέτε...
τοὐλάχιστον παρακαλῶ τὸν Ροῦφο καταφέρειτε
ν' ἀκούσῃ τὴν παρακλήσιν τοῦ ρέκτου Κυθρίου
καὶ νῆλθῃ γιὰ τὴν ἐλογὴ τοῦ νέου Προεδρείου.

Εἶπα καὶ κουράστηκα
μὲ τὰς προσφωνήσεις,
καὶ κοφιομεσιόστηκα
μὲ τὰς ὑποκλίσεις.

Βγάζε τὸ καπέλο
γιὰ νὰ προσκυνῆς,
δίχως νὰ τὸ θέλω
βῆγα καὶ ἐυγενίς.

Κόσμος πολὺς ἐγέλασε μ' ἐμένα τὸν ἐρίση
 κ' ἤλθε σ' τὴν κωμῶδιά μου κ' ὁ Στάης με τὴ νύση,
 καὶ πάλι βήχας μ' ἔπιασε καὶ μ' ἔσκασαν με γνόμας
 καὶ φιλικὰς καὶ δυσμενεῖς,
 καὶ με τὰς δάφνας τῆς Σκηνῆς
 μοῦ ἔφεραν καὶ γιάμπολη καὶ καρμελίνας γόμας,

Καὶ χάσκοντας κ' ἐκθάμβους
 ἔγαριψα τοὺς φίλους,
 κ' ἤλθα μετὰ θριάμβους
 πολλοὺς κ' ἀλλεπαλλήλους.

Τὸ πιστεύεις ποτὲ σου ὅτ' Ἐσθέρτα τὸν κόσμου,
 πῶς θά γυρίζω πλάνης μετὰ τῆς γυναικίος μου,
 καὶ πῶς θ' ἀφίνω σπῆτι, ραχίτι κ' ἡσυχία,
 καὶ θά ξενοκοιμῶμαι μὲς ὅτ' Ἐσθέρτα ;
 Ἐσθέρτα, βρὲ Περικλέτο, πῶς ἦταν γραφτὸ μου
 νὰ μὴν ἀναγνωρίζω κ' ἐγὼ τὸν ἐκατό μου.

Μὰ δὲν μοῦ λές, βρὲ Περικλῆ, γιατί καὶ πάλιν σάλος
 ἐπικρατεῖ μεγάλος,

καὶ ξεκινῶν οἱ φοιτηταὶ γιὰ τὸν Μητροπολίτη
 καὶ τρέχουν ὅτ' Ἐπίσκοπο καὶ ὅτ' Ἀρχιμανδρίτη,
 κ' ἀφίρουν τὴν Μητρόπολι καὶ ὅτ' Παλάτι πᾶνε
 καὶ μερικὰς ἐπιγραφὰς ἐφημερίδων σπᾶνε ;
 Γιατί καὶ πάλιν τῶν Ρωμῶν ἐγαλθανίβη πλάσις
 κ' Ἀστυφολάκων γίνονται κ' ἵππουν ἐπελάσει ;
 Π. — Καὶ πῶς λοιπὸν δὲν ἐμαθες, γελῶτε τῶν γελῶντων,
 πῶς μεταφράσεις ἔγιναν πολλῶν Ἐυαγγελίων
 ἀπὸ τὴν καθαρεύουσάν σ' τὴν ἑλθούσαν τὴν φρακώδη,
 καὶ τὰ Πανεπιστήμια σηκώθησαν ὅτ' ὀπί ;
 Φ. — Μοῦπαν ὁ Πάλλης κ' ὁ Κοτζίς πῶς τῆς δουλειᾶς τῶν
 κ' εἰς ἔργα φιλολογικὰ πῶς κατ' αὐτὰς ἐσφραγήσαν, ἀφῆσαν
 καὶ μεταφράσεις ἔκαμαν σειπῶν Ἐυαγγελίων...

Π. — Τί Πάλλη καὶ Κοτζί μού λές, ὡ πρώτε τῶν ἀθλίων;
 ἀκόμη δὲν κατὰλαβες τί σοβαρὸν ἀμφαίνεις ;
 ὁ Πάλλης τὰ μετῆρσας, ποῦ σ' τὴν Ἀγγλία μένει,
 κ' αὐτὸς ἀπὸ τὸ Μάντσεστερ εἶπε τὴν ὄνον διύσαν,
 κ' οἱ γλωσσικὰς ἀντίπαλοι τὴν πένα τῶν ἀκόνισσαν,
 καὶ πάλ' οἱ μαλλιαροὶ θερρῶ πῶς ἀπὸ σβέρκου ἴφονισσαν
 Φ. — Τί μεταφράσεις θέλετε τῶν ἱερῶν βιβλίων
 καὶ τῶν Ἐυαγγελίων ;

Ἐστὴν γλώσσαν ἕς τ' ἀφῆσωμεν, ποῦ τὰβραμε γραμμένα,
 καὶ με σφραγίδας ἱερὰς νὰ μένουσιν σφραγισμένα,
 κ' εἰς τόσας ἀνοικτὰς πληγὰς καὶ νέας μὴν ἀνοίγετε,
 καὶ τὰβιχτα μυστήρια γελῶντες μὴν τὰ βίγετε.

Ἐ! Περικλέτο, ζήτησθε συζήτησιν ν' ἀκούσας
 μεταφραστῶν τῆς μακλαρχῆς καὶ τῆς καθαρεύουσας.
 Συγχώρει, Περικλέτο μου, τὰ τῶν ἀνθρώπων θρέμματα,
 ποῦ σφάλλουν ἐν ἀγνοίᾳ τῶν καὶ λένε πάντα ψέμματα,
 κ' ἂν κάποτε βρεθῆ κανεὶς νὰ πῆ καὶ μὴν ἀλήθεια,
 τὸν παραιτοῦν νερόβραστα νὰ τρώῃ κολοκύθα.

Τέχνα θνητῶν ἀνθρώπων,
 τρεφόμενα μὲ κόπον,

μὴ καὶ τὰ θεῖα ρήματα
 θαρροῦτε περιτρίμματα.

Νήφροντες ἀνακύψετε,
 μακρὰν τοὺς ῥύπους ρίψετε,
 τὰ πονηρὰ κτυπᾶτε
 κ' ἄλλήλους ἀγαπᾶτε.

Π. — Ἰεροκρῆς ἔγινε κ' Ἰγνάτιος Μοσχάκης.
 Φ. — Συγχώρει, Περικλῆ, κ' ἐμὲ τὸν σφάλλοντα συχναίς,
 συγχώρησε τὸν φίλο σου, ποῦ ἔβηκε Θεατρῶνης,
 καθὼς κ' αὐτὸς σὲ συγχώρει σὰν τὸν ξυλοφορτώνης.

Μὴ μὲ μικρὰ τυρβάζετε,
 γεννήματα τῶν πόνων,
 μὴ γέιτοντες, μὴ σιάζετε
 τὸν ἥλιο τῶν γειτόνων.

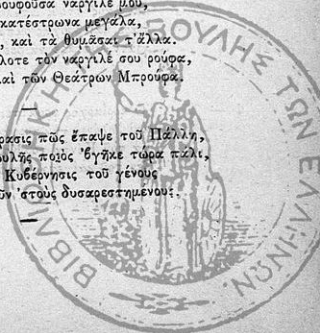
Μὴ τοῦ πλησίον τὰ καλά
 φθονῆτε καὶ ζηλεύετε,
 μὴ χάνεσθε γιὰ τὰ ψιλά,
 καὶ πρὸ παντός μὴν κλέβετε.

Περνάτε πρὸς κ' ἡσυχίαν τὸν βίον τῆς πικρίας...
 αὐτὰ γυρεῖτε μοναχὰ τὸ τέκνον τῆς Μαρίας.
 Ἄλλ' ὅμως ὅσα κ' ἂν σὰς πῶ, ποῶς δὲν ἀφιβάλλω
 πῶς μπαινῶν ἀπὸ τῶν αὐτῶν καὶ βγαίνων ἀπὸ τῆλλο,
 κ' οὔτε καμμίαν διδαχὴν τοῦ Κώστα καὶ τοῦ Παύλου
 νὰ μεταβῆλθῃ δὲν ἔμπορε τὴν φύσιν καθὲ φούλου,
 καὶ βῆσαι μέσᾳ σ' τὴν ψυχὴν τοῦ θνήοντος τὸ σαρὰκι
 καὶ τρῶει τὰκκακὰ πουλιὰ τὸ λαίμαργο γεράκι.

Μὴ τῶν πατέρων θίγωμεν τὰς παρκακαταθήκας,
 ποῦ τόσας μὲς ἐδώρησαν κατὰ βαρβάρων νίκας,
 κ' ἔθρεψαν κ' ἐγαλοῦγησαν καὶ δούλους κ' ἑλευθέρους,
 κ' ἐξῆραν κ' ἀνεπτέρωσαν πολεμιστὰς ἀπέρτους.

Π. — Μὰ νὰ! περνοῦν οἱ φοιτηταὶ, καὶ κάτω λέν οἱ Σλάβοι,
 ὅμως τί τρέγει δὲν ἔμπορε κανεὶς νὰ καταλάβῃ.
 Φ. — Κακρὸς θυμᾶμαι, Περικλῆ, καὶ γρόνια περασμένα,
 κ' ὅταν τὰ συλλογίζωμαι μὲ πάει τρεῖς κ' ἕνα.
 Ἦσαν ἡμέρας πονηρῆς, παρκακονῆς πολέμου,
 καὶ τότε τὸν γυβασάικο ρουσοῦσα νεργιλὲ μου,
 καὶ τρῶπαια νυθθημερὸν κατέστρωσα μεγάλα,
 κ' ὁ Θεόδωρ' ἔσεπάθωσε, καὶ τὰ θυμάσαι τ' ἄλλα.
 Π. — Καὶ τώρα καθὼς ἔλλοτε τὸν νεργιλὲ σου ρουσοῦ,
 Σταυρακέτ' τοῦ καφφενὲ καὶ τῶν Θεατρῶν Μπουραῦ.

Φ. — Βλέπετε κ' ἡ μεταφράσις πῶς ἔπαψε τοῦ Πάλλη,
 κ' ὅς δ' ὄμοιο Ἠρόδοτος Βουλῆς ποῖος ἔβηκε τώρα καλὴ,
 τί θὰ γενῆ κ' ἡ σεβαστὴ Κυβερνησις τοῦ γένους
 καὶ τί ρουσοφῆτις θὰ δοθῶν ἄτους δυσχερεστῆμενοι.

Μέ τ'ο Πανεπιστήμιον συνεκλονίσθη ἡ πόλις,
 κί' οἱ μαχητάδες ἤγειμαν φρουρούς καί περιπόλους,
 κί' ὁ Καζαμπάκος ἐβόησε κί' Ὁ Βουλευτής Τριβόλης,
 κί' ἄς ἐκρίνωσιν κί' ἐμεῖς ἀκάνθας καί τριβόλους.

Ἄ δὲ Φραγκίδης κατ' αὐτὰς δὲν ξέρω πῶς ἀρρώστησε,
 κί' αὐτὸ τοῦ Κόντη, βρὲ παιδί, παραποῦ τοῦ κόστου,
 οὐ μὴν κί' ὁ κύριος Μπακίης νομίζω πῶς πυρέσει
 κί' ἐγκαίριος νά' ἔθῃ Βουλῆν μ' ἔπει νά μὴν μ' ἔπει.

Π. — Νά! μὲ ρομφαίαν ἀστραπῆς
 κυττάω τρέχοντας ἵππους
 καί τρέμω σάν τὴν καλαμιά...
 φυλάξου νά μὴ φῆς καμιά!

Φ. — Ὁ φίλοι καθελάρηδες καί δρώντα παλληκάρια,
 μὴ τὰ σπαθιά σας βγάξετε μὲσ' ἀπὸ τὰ ριζάρια,
 κί' ὁ Τσοῦγλος τώρα γιὰ δουλειά πῆγε 'στὸ Βουκουρέστι
 φωνάζοντας «τραγιάτακα»,
 καί λέγουν ἡ Κυβέρνησις πῶς κλονισμὸν ἔπειθη
 καί πῶς θά γίνουν φιάσκα.

Π. — Τί μόνονι μας καθήμεθα; τί μόνονι τραγουδοῦμε;
 πᾶμε θύλακα λητήρια Συντεγνῶν νά δούμε.
 Λαὸς κυρίαρχος βοά καί τὸν θυμὸ του δείχνει,
 λαὸς σὲ καθελάρηδες σωρὸ τῆς πέτρας ρίχνει.

Νά! τουφεκιάς ἀκούονται...
 μὴ κί' μὲ τοὺς ἵππους
 οἱ φοιτῆται συγροῦνται...
 δὲν ξέρεις τί νά πῆς.

Φ. — Πές μου τὸ πρόσωπον κί' αὐτὸ;
 πῶς 'στὸ σπῆτι νά κερτῶ,
 καί σὺ, βρὲ Περικλέτο μου, ποῦσαι ψυχὴ γενναία,
 λαχανικαμένους νά ρησαι καί νά μοῦ λές τὰ νέα.

Π. — Μὴ φοβῆσαι, κορυφῆδόν,
 κί' ἂν σοῦ πιάσουν τὸ ζερό
 μὲ μαχούρα, μὲ κοτρώνι,
 βάζεις ἄλλο πῶ γερὸ.

Σῆνω πᾶμε, πικραδέλα,
 καί λαὸς 'στὸς Στύλους τρέχει...
 πάρε καί βροχῆς ὀμπρέλα
 γιὰ τὴ λυσάσκη νά βρέχη.

Φ. — Ὁ κυρίαρχος φρυάττει
 καί ψιλόνει τὴν κορφή,
 μὰ τοῦ Κόντη τοῦ Κορφέτη
 δὲν τοῦ καίγεται καρρῖ.

Ὁ Κορφέτης νότα μπένε
 δὲν ροβᾶται κατὰ γιὰ,
 κί' ἂν τοῦ φύγη, καθὼς λένε,
 κί' ὁ Καρτάλης μὲ τὸν Γίδα.

Π. — Ἐξέστη πάλιν ὁ λαὸς, ποῦ γι' ἄλλα δὲν τὸν μέλει,
 σάν τοῦσαν πῶς δὲν θέλει
 κί' ὁ Πατριάρχης ὁ κλεινός, Ἰωακείμ ὁ τρίτος,
 ὑπὲρ τῆς θείας πίστεως ὑπερχυθὼν ἀρτύως,
 νά γίνῃ ἡ Βίβλος ἡ σεπτὴ φυλλάδα τοῦ Γαϊδάρου
 κί' ἔνκ χαρρῖ τοῦ κάρου.

Φ. — Τί νά σοῦ πῶ, βρὲ Περικλῆ, μ' ἀρέσουνε τὰ νεζάτα,
 πρὸ πάντων σάν φτερόνεται μ' ὄνειρατα γεμάτα,
 κί' ἤθελα νάμαι φοιτητῆς καθὼς εἰς ἄλλα χρόνα
 νά φλέγωμαι, νά πιάνομαι, νά ρίχνω καί κοτρώνα.

Ἦθελα νάμαι φοιτητῆς νά γίνωμαι ξεφτέρι,
 νάχω τὸν νοῦ μὲς 'στὴν καρδιά καί τὴν καρδιά 'στὸ χέρι.
 Ἦθελα νάμαι φοιτητῆς καιρῶν λησμονημένων
 καί πάλιν ἄς μ' ἀπέριπταν μετὰ πολλῶν ἐπίμων.

Θέλω νεότητος θυμὸς
 καί φλογόβλα βλέμματά,
 δὲν θέλω μόνον σκοτωμένους
 καί πληγωμένους κί' αἰμάτα.

Αὐτὰ βεβάζιος δὲν ζῆται κί' ὁ χάριν τῶν ἀνθρώπων
 συσταυρωθεὶς μετὰ ληστῶν εἰς τὸν Κρανίου τόπον.

Π. — Πᾶμε λοιπὸν καί σήμερα νά δράτῃς, Θεατρώνη,
 κί' κρύψε τὸ κρανίον σου μὴ σπάσῃ μὲ κοτρώνι.

Καὶ καυπόσις ποικιλίας. μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Καί τὰ παραλειπόμενα τὰ τοῦ Πολέμου βγήκαν,
 ὅπου 'στὸς μελετήσαντας ἐνὶ ὕπνῳ ἴσθηκαν,
 λογοδοσία δηλαδή τοῦ Κώστα τοῦ Τοπάλη
 τὰ μάλιστα περιγραφῆς, ποῦ ἕξτερα τὰ ψάλλει.

«Ἡρωίδες,» νέον τεῦχος Σεβαστῆς τῆς Καλλιπέρῃ,
 δεσποινίδος συγγραφέως, ποῦ πολλὰ σπουδαία ξέρει.

καταφύξις ἀποφῶν καὶ τῶν
 ἰσοποδῶν ἀπὸ πνευματικῆς